

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 2 kwietnia 1936 r.
sygn. akt II C 2804/35**

Sąd Najwyższy, jako rewizyjny, jest bezwzględnie związany ustaleniami sądu apelacyjnego, co do stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego M. Stefki,
w obecności sędziów Sądu Najwyższego dr. J. Łopuszańskiego i J. Żurawskiego,
w sprawie Joanny Nowakowskiej, współwłaścicielki realności w Krakowie,
ul. Wrocławska 37, powódki, działającej przez adwokata dr. Aleksandra Adlera
w Krakowie,
przeciw Marii Dronkowej, współwłaścicielce realności w Krakowie, ul. Wrocławska 37
pozwanej, działającej przez adwokata dr. Jana Geldwertha w Krakowie,
o zapłatę 1731,14 zł,
wskutek rewizji pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 25 czerwca 1935 r., sygn. akt II CA 454/35, którym ten sąd
na odwołanie pozwanej zatwierdził wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 23 lutego 1935 r., sygn. akt I C 939/34,
na posiedzeniu niejawnym postanowił:

nie uwzględnić rewizji i zasądzić od pozwanej na rzecz powódki koszty postępowania
rewizyjnego w kwocie 106 zł płatne do dni czternastu, pod rygorem egzekucji.

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy nie widzi podstawy do uwzględnienia wniosku odpowiedzi
rewizyjnej o odrzucenie rewizji, jakiejkolwiek bowiem porwana w swojej treści rewizja
jest skierowana przeciw wyrokowi Sądu Okręgowego w Krakowie, to z powołania
równocześnie daty zaskarżonego wyroku mianowicie dnia 25 czerwca 1935 r., jest
widoczne, że zaszła tu jedynie pomyłka pisarska, i że przedmiotem zaskarżenia jest
wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z tej właśnie daty, a nie wyrok pierwszej
instancji, tj. Sądu Okręgowego w Krakowie, który nosi datę „dnia 23 lutego 1935 r.”.

Rewizji jednak opartej na przyczynach zaskarżenia z § 503 pkt 2, 3 i 4 k.p.c.¹
nie można przyznać słuszności. Jakkolwiek Sąd Apelacyjny na wstępie uzasadnienia
swego wyroku stoi na stanowisku, że pozwana w swej apelacji nie wywiodła zarzutu
niedokładności rozprawy, ani sprzeczności ustaleń z aktami to w dalszym ciągu swego
uzasadnienia rozpatruje poszczególne wywody apelacji, wchodzące w zakres

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych
(Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

wspomnianych zarzutów, skutkiem czego stanowisko wspomniane nie może uzasadnić wady postępowania z § 503 pkt 2 k.p.c. Nie stanowi też tej wady pominięcie, dalszych dowodów, na dochodowość ogrodu. Sąd Apelacyjny bowiem trafnie uzasadnił zbędność tych dowodów (§ 275 k.p.c.).

Wywód przyczyny § 503 pkt 3 k.p.c. nie odpowiada ustawie, gdyż pozwana nie wskazuje żadnej istotnej przesłanki faktycznej, którą by Sąd Apelacyjny przyjął sprzecznie z aktami. O ile zaś po osłoną tej przyczyny zwalcza ocenę faktyczną Sądu Apelacyjnego w szczególności ocenę zeznań świadka Nowakowskiego, starając się podważyć wartość tych zeznań powołaniem się na swą korespondencję, to wszystkie te wywody ulegają pominięciu, gdyż ocena faktyczna nie podlega kontroli w instancji rewizyjnej (§ 503 k.p.c.). Zaskarżony wyrok jest prawnie trafny. Według niewadliwych ustaleń Sądu Apelacyjnego powódka nie sprawowała umownego zarządu wspólnej realności i roszczenie jej o zapłatę spornej sumy 1731,14 zł opiera się na tej zasadzie, że poniosła za pozwaną takie wydatki, które by. pozwaną według ustawy sama ponieść musiała (§ 1042 ABGB²). Nie miała zatem obowiązku składanie rachunków. Skoro więc pozwana spornego roszczenia na pierwszej audiencji nie uznała (§ 45 k.p.c.) lecz przeciwnie wdała się w spór i następnie przeciwstawiła do potrącenia wzajemne roszczenia, z którymi się nie utrzymała i skoro powódka w toku sporu udowodniła swe roszczenia, przeto słusznie Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanej ustawowe odsetki zwłoki oraz koszty sporu, a okoliczność, czy przed wniesieniem pozwu powódka udokumentowała roszczenie swe, wobec pozwanej i czy pozwana miała możliwość sama się przekonać o słuszności spornych roszczeń, jest dla zasadności żądania odsetek i kosztów obojętna. O ile chodzi o wspomniane roszczenia pozwanej w kwotach: 2.000 zł, 600 zł i 800 zł. To wobec niewadliwych ustaleń Sądu Apelacyjnego, że wpłacone przez pozwaną kwoty odpowiadały jej udziałowi we własności i na inwestycje te w rzeczywistości zużyte zostały tak, że powódka nic z tych pieniędzy na swą korzyść nie zużyła, ani nie zatrzymała, oraz, że powódka miała jedynie obowiązek zarządzać wspólnym ogrodem gospodarczym nie była natomiast zobowiązana do dostarczenia pozwanej plonów z tego ogrodu, i że z plonów na pozwaną przypadających nic sobie nie przywłaszczyła, ani nie zużyła. Słusznie Sąd Apelacyjny uznał powyższe roszczenie wzajemne za bezzasadne i kompensaty nie uwzględnił.

Wywody skarżącej na temat wysokiej dochodowości ogrodu sprzeczne z treścią ustalonego stanu faktycznego, który dla Sądu Najwyższego wyłącznie jest miarodajny (§§ 498, 513 k.p.c.), nie mogą być wzięte pod uwagę. Zaskarżenie orzeczenia o kosztach jest niedopuszczalne (§ 513 k.p.c.). Bezzasadna zatem rewizja nie mogła odnieść skutku.

Orzeczenie o kosztach: §§ 41, 50 k.p.c.

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (k.p.c.): § 41, § 50, § 275, 498 § 503 pkt 2, 3 i 4, § 513; Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej, Wiedeń 1811 (ABGB): § 1042.]